

TÓTH ISTVÁN

Litánia Párizs vándorairól

Jaj annak,
aki olyan, mint a föld:
akiben úgy mozdulnak
a szárnybontó lombok,
hogy csak önmaga
maradéka lesz;
akire a napok és ködök
ellentétes hadai
rajzolják ki az eget —
a hatalmas zérót.

Jaj annak,
akín eluralkodnak
a rendbontó sorok —
a szellemi robotgépek;
aki, mint a vénülő föld,
csak önmagának mosolyog,
s mint éjjeli ragadozók,
meg nem oszthatja senkivel
a szellem zsákmányát —
az örömet.

Jaj annak,
aki romjaiból felépül,
és saját romjaira hull szét:
aki múzeumnyi isteneket
látott
hamuvá némulni
az ember oldalán,
és csak az időben —
az egy végzetben hisz,
a fűvek, fák,
az ércek és kövek
istenében.

Jaj annak,
akinek minden porcikája
csak a legnagyobb hatalomnak —
az időnek enged:
iszapos tócsák

kísérik az útján,
és betege a tengereknek;
csillagokba
szeretne látni,
és érdes homokszemcsék marják
szürke egekké
a szemét,
s a cseppfolyósító időben
érzi szívét
mint vergődő halat
földdel telt bordák
ivei alatt.

Jaj az idő
bölcс Odüsszeuszának,
akire mindenünnen
százarcú Kírke les:
tág egeken, szűk hajszálereken
átmegy,
de visszautat nem keres.
Interdiktumok
követelhetik,
expedíciók kutathatják:
egyetlen szenvedélye lett
a mérgező bizonytalanság.
Áthatol
csillagtermő éjszakán:
a sötétség ezernyi résén
remeg jövője.
Megsejt valamit
túl gépek, számítások
biztos tévedésén.

Jaj annak,
aki csak romló
testét tapintja a szavaknak:
ágyékából halott leányok
kelnek életre,
és kacagnak;
füléből lehullott madárraj
sikolt

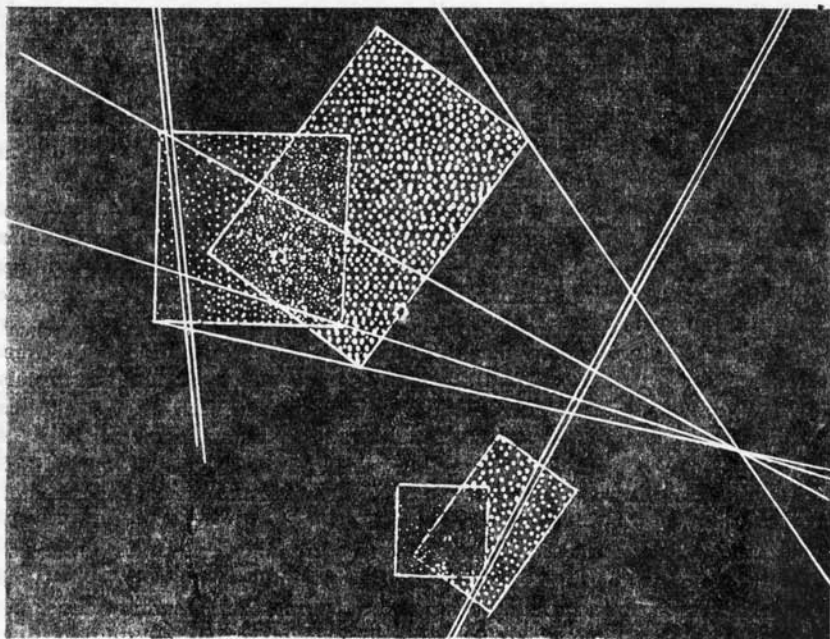
leszakadt égbe törve;
orrából súlytalan virágok
szöknek leroskadt,
holt mezőkre;
nyelvéről a lőrinces őszök
keserősége
hül a szájban;
szemében rég kiirtott erdők
feketállnak
halálra váltan.

Jaj annak,
aki mindenütt eretnek:
koldus vándora
hamuszín egeknek,
s csak abban él,
mit el nem ért.

Jaj annak,
aki tíz körme begyében
támasztgatja
örökre-meghalt istenét.

Jaj annak,
aki néptelen utakra
és sápadt, meddő
lányokra figyel;
háborúkat folytat
önmagában,
és nem osztozik senkivel:
volt szeretőktől,
bósz szultánoktól
érkezik hozzá a követség,
hogy bábkirálynak kinevezzék,
de szavuk helyett
a csendet fogja hallani,
egy madár lépteit a porban,
ahol örölnék
isten malmai,
s csiszolódnak szemcsékké váltan
az elporladó arcok,
hogy mindegyikük összeérjen.

Itt lesz örök száműzetése
a szálló porban
és a szélben.

Moholy-Nagy László: Részkaré (1924)